

JUBILEUM- OMNIBUS

Julia Burgers-Drost
Johanne A. van Archem
Olga van der Meer
Tamara Haagmans
Gea Veldkamp

JUBILEUMOMNIBUS 141

JUBILEUMOMNIBUS 141

JULIA BURGERS-DROST
Onzichtbare wegen

JOHANNE A. VAN ARCHEM
Schaduwland

OLGA VAN DER MEER
Hart te huur

TAMARA HAAGMANS
Vroeger of later

GEA VELDKAMP
LinkedOut?

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401911283
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

Oorspronkelijke uitgave *Onzichtbare wegen* © 2010 VCL-serie
Oorspronkelijke uitgave *Schaduwland* © 2014 Uitgeverij Zomer & Keuning
Oorspronkelijke uitgave *Hart te huur* © 2013 Uitgeverij Westfriesland
Vroeger of later © 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
LinkedOut? © 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

JULIA BURGERS-DROST

Onzichtbare wegen

HOOFDSTUK 1

‘Lauren! Je moet me helpen, meid, je móét me helpen. Ik zit in tijdnood. Ik was helemaal vergeten dat ik naar de school van Melanie moet... voor een tienminutengesprekje.’

Lauren legt berustend haar tas op haar bureau en laat het zojuist aangetrokken jack van haar schouders glijden.

‘Jij bent de baas, zeg het maar!’

Trix Dijkstra ordent met haar vingers het superkorte haar en kreunt: ‘Nou ben ik net vijfenveertig geworden en nu leid ik al aan een storing in het kortetermijngeheugen... Ik heb namelijk telefonisch een afspraak gemaakt met een journaliste van een vrouwenblad. Ik dacht dat we wel wat reclame konden gebruiken. Enfin, jij weet het verhaaltje net zo goed te brengen als ik. Dus?’

Lauren glimlacht, ze zou zich geveleid moeten voelen dat Trix haar spontaan een compliment geeft.

‘Het is al goed, er wacht thuis toch niemand op mij. Groetjes aan je dochtertje! Het lijkt me spannend om tegenover haar juf te zitten en te horen hoe je kind het er het afgelopen kwartaal heeft afgebracht. Ga maar gauw!’

Trix werpt een kushand door de lucht en rent het gebouw uit. Lauren gaat voor het raam staan en volgt met haar ogen de gehaaste persoon. Trix Dijkstra. Sinds enkele jaren directrice van een praktijk voor kinderen met een gedragsstoornis.

Ze heeft een werksysteem ontwikkeld dat bepaald tijdbesparend is te noemen. ‘Wachtlijsten’ is een woord dat ze niet wil kennen. Juist daarom hebben ze als hulpverleners enige bekendheid gekregen. Dat zal ook de reden zijn, vermoedt Lauren, dat de een of andere journaliste op weg is naar hen.

Net als ze het zinloze gestaar naar buiten wil staken, ziet ze een Audi stoppen op de parkeerplaats voor het gebouw dat ze met diverse andere instanties delen. Er stapt een vrouw uit, die een map en een grote handtas van de achterbank grist terwijl haar ogen langs de gevel glijden.

‘Dat zal haar zijn,’ zegt Lauren hardop tegen zichzelf. Ze hoeft niet naar beneden om de vrouw tegemoet te lopen. De wegwijzers in de hal en op de lange gang zullen haar de weg wijzen.

Lauren hoeft niet langer dan zes minuten te wachten. Ze loopt met uitgestoken hand de journaliste tegemoet. ‘Welkom. Ik ben Lauren de Vries. Mevrouw Dijkstra laat zich verontschuldigen, ze kwam in tijd-

nood in verband met een andere afspraak.'

De journaliste stelt zich voor: 'Maddie Meezen.' Haar handdruk is stevig.

Lauren gaat haar voor naar het kamertje waar de intakegesprekken worden gehouden. Het is een vriendelijke kamer met een vertrouwenwekkende uitstraling. De bedoeling erachter is dat de vaak gespannen bezoekers zich snel op hun gemak voelen. Dat is niet alleen prettig voor hen, maar werkt ook tijdbesparend. Vloerbedekking en gordijnen zijn qua kleur zorgvuldig op elkaar afgestemd. De stoelen nodigen uit tot zitten, en op de lage tafel staan altijd verse – of bijna verse – bloemen. Trix beweert vaak dat het eigenlijk nog naar appeltaart zou moeten ruiken om de mensen een 'thuisgevoel' te geven. Want niemand, behalve iemand als de journaliste, komt hier puur voor zijn of haar genoegen.

De manier van doen van de bezoekerster is nogal voortvarend. Lauren biedt haar koffie aan, wat met een dankbaar lachje wordt geaccepteerd. 'Zijn niet alle Nederlanders verslaafd aan het bruine vocht?' lacht ze. In een nis staan het koffiezetapparaat en kopjes met vrolijke motiefjes.

'Wilt u een koekje?' vraagt Lauren. De journaliste lacht: 'Nee, bedankt. Ik heb zopas een artikel over het teveel aan calorieën ingeleverd... dat werkt nog na.'

Als Lauren tegenover de journaliste plaatsneemt, bedenkt ze dat ze zich nog maar kortgeleden druk gemaakt zou hebben als ze Trix zou moeten vervangen. Wat kan er in korte tijd toch veel veranderen.

De journaliste vraagt haar te mogen tutoyeren. 'Zeg tegen mij ook maar gewoon Maddie. Officieel heet ik Madeleine, maar ik vind Maddie veel gezelliger klinken.'

Ze kijkt bewonderend om zich heen. 'Hoelang bestaat deze instelling al? Of moet ik het een praktijk noemen? Of een kliniek?'

Lauren zegt bedaard dat ze alles zal vertellen waarvan ze denkt dat het belangrijk is voor de lezeressen. Dan vraagt Maddie of Lauren er bezwaar tegen heeft dat het gesprek opgenomen wordt?

'Natuurlijk niet, ga je gang maar.'

Er wordt een cassette recorder op tafel geplaatst, maar daarnaast komen er ook een blocnote en een pen uit de tas van A4-formaat.

'Mevrouw Dijkstra kan bogen op een lange ervaring als jeugdpsychiater. Wat haar van meet af aan tegenstond waren de ellenlange wachtlijsten. Een vaak gehoorde klacht.'

Maddie knikt heftig en zegt daar zelf ervaringen mee te hebben. 'En ik

niet alleen! Dus dat was de drive voor mevrouw Dijkstra om stappen te ondernemen?’

Lauren knikt. ‘En de drang om zelfstandig te zijn. Als je goede ideeën hebt en altijd afhankelijk bent van toestemming van bovenaf, kan dat frustrerend werken. Dat heb ik zelf ook vaak meegemaakt. Wel, mevrouw Dijkstra liet het niet bij plannen alleen. Ze zocht de juiste medewerkers, de goede locatie en stelde een werkwijze op waar ze zich in kon vinden. Zo kwam ze ertoe een zogeheten “korte route” in te zetten voor noodgevallen. Denk bijvoorbeeld aan een kind met een autismespectrumstoornis.’

Maddies wenkbrauwen liften op en neer. ‘Leg uit, ik neem aan dat niet al onze lezeressen op de hoogte zijn van jullie vakjargon!’

Van ADHD heeft ze weleens gehoord. ‘Tegenwoordig lijkt het of de helft van de jeugd daarmee is behept!’

Lauren knikt. ‘Ouders van kinderen met probleemgedrag willen graag dat er een naam is voor de afwijking. Gelukkig is moeilijk gedrag lang niet altijd chronisch. Maar laat ik teruggaan naar de motivatie van mijn leidinggevende.’

Maddie luistert geboeid. Ze valt Lauren niet in de rede, laat haar uitspreken en wacht met het stellen van een vraag tot er een pauze in het gesprek valt.

Het is duidelijk dat deze journaliste haar huiswerk goed heeft gedaan. Ze stelt vragen en vat het besprokene af en toe samen om uit te testen of ze wat is verteld, goed heeft begrepen. De tijd lijkt om te vliegen, en als Lauren een blik op haar horloge werpt, slaakt ze onwillekeurig een kreetje. ‘Is het al zo laat?’

Maddie reageert schuld bewust. ‘Heb ik te veel van je tijd gevraagd? Duizendmaal sorry. Maar je brengt het allemaal zo boeiend en de ene vraag haalt de andere uit. Kom je nu thuis in de problemen?’

Ze schakelt de cassette recorder uit en kijkt met haar donkere ogen Lauren vragend aan.

‘Nee hoor, er wacht niemand op me. Ik heb de tijd aan mezelf!’

Maddie knikt begrijpend. ‘Net als ik ben je dus single. Dat is soms erg gemakkelijk, roep ik vaak!’

Lauren haalt haar schouders op en vertelt dat ze alleen woont sinds haar moeder is overleden.

‘Dat spijt me voor je... jullie woonden dus samen? In dat geval kwam er vast veel op je af! En dat in combinatie met je werk!’

Lauren trekt een schouder op, het lijkt een afwerend gebaar.

‘Moeder was een schat van een mens. Ze is een tijd ziekelijk geweest en opeens escaleerde het. Zienderogen ging ze achteruit en geen medicijn kon baten. Tja, zo gaan die dingen. Je weet je leven lang dat dit ooit zal gebeuren, maar als het je overkomt, sta je hulpeloos toe te kijken. Dus je ziet het, ik heb geen haast!’

Maddie kijkt verlangend naar haar lege kopje en Lauren, die gewend is om mensen en vooral kinderen te observeren en hun lichaamstaal te interpreteren, begrijpt de niet-uitgesproken hint. Ook haar keel is droog van het praten.

‘Heerlijk!’ verzucht Maddie als ze een paar slokjes heeft genomen.

Dan vertelt ze over het tijdschrift dat ze vertegenwoordigt. ‘Sinds kort heb ik een vaste rubriek. Ik heb een blauwe maandag in het onderwijs gezeten, vandaar dat ik gevraagd ben voor de afdeling “Opvoeden en zo”. Het moet een beetje speels op de lezeressen overkomen. Het is vaak zo dat ik, zodra het blad de deur uit is, overspoeld word met vragen. Waarop ik vaak het antwoord ook niet weet. Lang leve internet, meid! En als ik het daar niet op vind, kom ik altijd wel een adresje tegen van de een of andere deskundige. Een van de collega’s had van jullie gehoord. Je weet hoe dat gaat.’

Lauren knikt. Mond-tot-mondreclame. ‘Via via. Ga door!’

Maddie drinkt haar kopje leeg en zet het terug op het schoteltje. ‘De rest is duidelijk, toch? Wachtlijsten... daar wordt kamerbreed over geklaagd. Eerst naar de huisarts...’ Ze telt op haar vingers. ‘Dan afspraak maken met de een of andere specialist of instelling. Ze zetten je letterlijk en figuurlijk in de wacht. Ben je eindelijk aan de beurt, dan is het weer een kwestie van wachten. Op de uitslag van onderzoeken, op dat wat eruit komt na overleg met collegae. Soms worden mensen teruggestuurd naar de huisarts, die weer met wat nieuws moet komen. Ander specialisme, andere instelling. En ondertussen zijn we weken verder.’

Lauren zegt het verhaal te kennen.

‘Vooral voor ouders met probleemkinderen zoals wij die hier kennen, is het een zware kwestie. Ten eerste de zorg, de angst. Wat mankeert ons kind? Is er überhaupt wat aan te doen? Zijn we goed bezig? Geloof me, mijn leidinggevende, Trix Dijkstra, en ik zijn altijd voldaan als het allemaal klopt. Soms is één gesprek voldoende, vooral in de gevallen die doorgestuurd moeten worden. Trix is een kei in diagnoses stellen.’

Maddie bergt haar spulletjes op in haar tas. Pen, blocnote en een verpakking ongebruikte tissues.

Lauren legt uit dat de serieuze aandacht die de ouders krijgen, zonder

meer al ontspannend werkt. 'Ze staan er niet langer alleen voor.'

Maddie belooft er een serieus artikel van te maken. 'Ik neem aan dat je leidinggevende het verslag wil lezen voordat het ter perse gaat. Dat vind ik zelf ook wel prettig in verband met verkeerd begrepen zinnen. Jullie moeten er wel op rekenen dat het plaatsen van mijn artikel gevolgen kan hebben, straks krijg je een stortvloed van aanvragen!'

Lauren kijkt onschuldig om zich heen en zegt: 'Dan leggen we toch een wachtlijst aan?' Ze lachen saamhorig.

Samen lopen ze naar de uitgang. Het is rustig in de gangen, de meeste werknemers zijn al vertrokken. Hun voetstappen klinken hol.

'Als ik geen afspraak had, zou ik voorstellen samen een hapje te gaan eten,' zegt Maddie als ze haar hand uitsteekt.

Lauren knikt. 'Leuk, maar ik had toch moeten bedanken. Thuis wacht er van alles en nog wat op me!'

Ze kijkt de weggrijdende auto na. Leuk gesprek, aardige meid, die Maddie. Langzaam loopt ze terug naar de eigen afdeling. Jaja, er wacht thuis inderdaad van alles en nog wat op haar!

Ze fietst langzaam de overbekende route. Langs het industrieterrein, voorbij het park. Op deze tijd van de dag sjoeren ouders onwillige kinderen mee richting huis. Morgen is er weer een dag om te schommelen en de eendjes te voeren.

Bij het zebrapad wachten twee oude dames, geleund op de stang van de rollators, op een gelegenheid om over te steken. Lauren mindert vaart, beseffend dat stoppen ook voor fietsers geldt.

Een van de vrouwen roept tegen haar duidelijk dove vriendin: 'Fatsoenlijk meisje, die daar. Meestal negeren de fietsers ons.' Lauren grijnst. Daar kan ze het mee doen: fatsoenlijk meisje.

Nog een paar straten door de wijk die vijftig jaar geleden de 'nieuwbouw' werd genoemd. Inmiddels zijn de huizen aan renovatie toe. Ook de woning waar ze geboren en getogen is als enig kind van vader en moeder De Vries.

Ze bereikt de woning via het achtersteegje en duwt het hekje open dat ooit door haar vader getimmerd is. Niet kijken naar het keukenraam of er een lief gezicht op de uitkijk staat. Zal het alleen-zijn ooit wennen? Uit de buurhuizen drijven etensgeuren in haar richting. Maar op haar wacht niet, zoals vroeger, een gedekte tafel en een heerlijk bereide warme maaltijd.

Nieuwe woonruimte? Ze heeft de krant dagelijks gespeld, heeft gebeld naar woning-stichtingen. Veel keus is er niet. En ja, daar zijn wél wacht-

lijsten. Maar ergens zal in dit stadje toch wel een plek zijn waar ze 's nachts haar hoofd te rusten kan leggen? Ze wil snel kleiner wonen. Terwijl ze een simpele maaltijd in elkaar flanst, overdenkt ze haar problemen. Gunstige tijd of niet: het huis moet in de verkoop. Er is geen broer of zus met wie ze kan overleggen, of met wie ze herinneringen kan ophalen en samen kan huilen of lachen.

Ze kauwt de sla zonder dressing moeizaam weg, de gebakken aardappels zijn niet krokant zoals moeder ze bakte. Lauren weet dat ze goed is in haar werk. Maar verder... wat weet ze nu van het onderhouden van een huis? Zelfs alles wat met administratie te maken heeft is haar zo goed als vreemd. Papa nam haar dat soort dingen maar wat graag uit handen. Het maakte haar gemakzuchtig.

Lauren duwt het nog volle bord van zich af. Het is dwaasheid om te eten als je helemaal geen trek hebt. Ze gunt zich even de tijd om het verleden te koesteren. Gedachten komen en gaan. Dan is het alsof ze haar moeder hoort praten. In de tijd toen ze nog gezond was. 'Tanden op elkaar, Lauren. Kijk eens hoeveel je nog overhebt? Je bent jong, gezond... dat is niet vanzelfsprekend. Dat zul je ooit nog ontdekken!'

Lauren recht haar rug en glimlacht. 'Schouders eronder!'

Hardop zegt ze: 'Jawel, mam!'

Ze voegt de daad bij het woord. De keuken is in een mum van tijd opgeruimd. Daarna zoekt ze de papieren bij elkaar die ze denkt nodig te hebben voor het gesprek bij de bank. Tussen de officiële stukken vindt ze keer op keer aantekeningen van haar vader. Zijn bijna onleesbare handschrift is voor haar zonder meer te ontcijferen.

Weer komt een herinnering boven: papa had in haar poëziealbum geschreven. Een ouderwets versje.

'Jezus zegt dat Hij, hier van ons verwacht,
Dat wij zijn als kaarsjes, brandend in de nacht...'

En het eindigde met:

'Jij in jouw klein hoekje, en ik in 't mijn!'

Niet één poëzieplaatje was goed genoeg... Pappa besloot er één in te tekenen. Een kaars met een flakkerend vlammetje. Felle kleuren op het witte papier.

Later schreven schoolvriendinnetjes in haar album en telkens moest ze het horen: 'Wat schrijft jouw vader gek! Dat kun je niet eens lezen!'

En de kleine Lauren schaamde zich omdat ze zich schaamde...

Ze sluit de map met de belangrijkste papieren en laat hem in haar tas

glijden. In gedachten zingt ze het bijna vergeten liedje.

‘En Hij wenst dat ieder, tot Zijn ere schijnt.

Jij in jouw klein hoekje, en ik in ’t mijn!’ Een hoekje, een nieuw eigen hoekje. Ze zal ernaar op zoek moeten gaan!

HOOFDSTUK 2

De volgende ochtend wil Trix, nog voor het eerste bakje koffie, horen hoe het interview is verlopen. Ze loopt met haar mok van het ene vertrek naar het andere, met Lauren in haar kielzog.

‘Nou ja, wel goed. Positief. Toen ik over onze methode vertelde, dat we zo veel mogelijk tijdens één bezoek afwikkelen, en dat we het een “intake-onderzoeks-combinatie” noemden, moest ze lachen. Een mooi woord voor scrabble of galgje, vond ze. En o ja, ze stuurt voor het geplaatst wordt, het concept op.’ Lauren zet haar mok op het bureau van Trix. ‘En ik ben benieuwd naar wat je over Melanie te horen kreeg!’

Trix bestudeert haar agenda die open voor haar op het bureau ligt. ‘Tja, die Mel. Ze doet het goed, maar ze gedraagt zich nogal bazig tegenover klasgenootjes. Maar aan de andere kant neemt ze het op voor de zwakken in de groep. Kinderen die gepest worden, nieuwelingen, dat soort. De juf zei: “Echt een kind van een psychologe.” Moet ik dat als een compliment zien of juist niet?’

Veel tijd hebben ze niet om van gedachten te wisselen. Om negen uur staat de eerste afspraak.

Lauren ontvangt de ouders, ze glimlacht naar hun verlegen dochtertje. Ze neemt hen mee naar de garderobe en zodra ze hun jassen hebben uitgedaan en weggehangen, gaat Lauren hun voor naar de ontvangstkamer. Zodra Trix het kleine gezelschap ziet binnenkomen, veert ze meteen op van haar bureaustoel. Op momenten als deze wenst Lauren dat ze het talent, om mensen op hun gemak te stellen, van Trix kon overnemen. Zelfs het kleine meisje ontdooit als Trix haar benadert.

‘Hoe het verloop van ons contact ook is: we beginnen altijd met koffie. En voor de kleine meid een pakje fris met een rietje. Lauren?’

Algauw is de sfeer ontspannen en concentreren Trix en Lauren zich op dat wat gezegd of juist verzwegen wordt.

Na verloop van tijd neemt Lauren het kind mee naar de speelkamer, waar op onmerkbaar wijze het eerste psychologische onderzoek wordt gedaan. Lauren weet dat ze steengoed is in het observeren. Naderhand

volgt een bespreking die de basis zal vormen voor de behandeling. Hun werk bestaat uit diagnose en advies. Meer dan eens moet een aanvullend onderzoek uitwijzen of de goede weg is gekozen. Soms moet er een therapie worden toegepast, soms is het nodig medicatie toe te passen. Diepliggende oorzaken liggen vaak verborgen onder andere problemen. Het is volgens Trix net diepzeeduiken.

Tegen twaalf uur zijn de bezoekers duidelijk uitgeput en krijgen de ouders adressen waar behandeling kan plaatsvinden. De jonge ouders hebben weer moed gekregen en met een lijst adviezen keren ze huiswaarts. Trix heeft haast, ze probeert dagelijks tussen de middag met haar dochter te lunchen. Lauren heeft het rijk alleen. Ze spreidt de krant die Trix heeft achtergelaten uit op haar bureau. Rechts ervan een mok Cup-a-soup, links een bordje met een broodje kaas.

Ze speelt de huizenpagina. 'Yes!' roept ze na een paar minuten. Onlangs is een complete wijk tegen de grond gegaan en is met de bouw van flats begonnen.

Ze buigt zich over de krant heen, spelt de lettertjes. Begin volgende week kan men met de inschrijving beginnen. Uitzicht over de weilanden. Als ze er vlug bij is, lukt het misschien een flatje op het zuiden te bemachtigen! Haastig noteert ze het telefoonnummer waar ze inlichtingen kan verkrijgen.

En opeens heeft Lauren ook de moed om het ouderlijk huis in de verkoop te doen. Haar hart bonkt als ze het nummer van de makelaar intoetst. Misschien moet ze binnen kantooruren bellen? Maar nee, ze krijgt vlot gehoor én de inlichtingen die nodig zijn voor de volgende stappen.

Als ze iets eerder dan normaal van haar werk vertrekt, kan ze folders bij de makelaar afhalen. En als ze daar hoort dat ze bij de eerste belangstellenden hoort, kan Laurens dag niet meer stuk.

's Avonds pluist ze de gekregen informatie uit. En ze besluit zich zo snel mogelijk in te laten schrijven!

Later in de week maakt Lauren een afspraak bij de bank. Ze wil zo snel mogelijk het huis in de verkoop doen, wachten op de meest gunstige tijd doet ze niet. En dan het restje hypotheek aflossen. Ze neemt de makelaar die de flats in zijn pakket heeft in de arm en als ze hoort wat de vraagprijs zal worden, valt het haar niet eens tegen.

'Eindelijk!' is de reactie van Trix. 'Ik dacht dat je nooit uit dat huis te branden was. Wat moet je in je eentje in zo'n groot huis? Als je nog langer zou wachten met de verkoop, krijg je onderhoudskosten en geloof

me, die zijn niet niks, meid. Maar wat als je huis is verkocht en je flatje nog niet opgeleverd?’

Zover wil Lauren niet denken.

‘Ik heb thuis nog heel wat werk te verzetten. Ik denk dat ik af en toe een traantje stort, dat kan toch niet anders? Alles wat mijn ouders in de loop van de tijd hebben vergaard, zal door mijn handen moeten gaan. Hoe doen andere mensen dat toch?’

Trix weet wel raad. ‘Schiften en nog eens schiften. Dat lees je vaak in tijdschriften. Wat je wilt houden, wat je niet wilt houden, en waar je over twijfelt. Drie categorieën. Vooral niet sentimenteel worden, Lauren. Nuchter denken. Ik weet dat je het kunt.’

Lauren knikt. Ze vertelt haar collega maar niet dat ze nog steeds enkele kledingstukken van haar ouders boven in een kast heeft hangen. De geur van vaders pijptabak, mama’s viooltjesparfum, het was haar zo vertrouwd dat ze die kleding niet weg kon doen.

Trix draaft door. ‘En wat ook een goeie is: als je iets met spijt in je hart toch wegdoet, maak er dan eerst een foto van. Wat moet je met je vaders klarinet, of was het een tuba? Als je toch niet speelt?’

Lauren beaamt het, puur voor het gemak. Ze is nu eenmaal geen nuchter, zakelijk type.

‘Ik zie wel. Misschien moet ik wat vrije dagen opnemen. Hopelijk lukt dat,’ zegt ze zorgelijk.

‘Tuurlijk. Eind van de maand komt er een stagiaire. Die werken we snel in, zodat ze wat van jouw taken kan overnemen. Het meisje doet de opleiding sociaal pedagogisch werk.’

Hoe bemoedigend Trix ook spreekt, het helpt niet de beren op Laurens weg af te schieten of te ontwijken.

Bovendien heeft Trix een enorme vriendengroep op wie ze altijd een beroep kan doen. Lauren mist zo’n sociale kring om zich heen, ze heeft er nooit behoefte aan gehad. Ze zou niemand weten die haar te hulp kon schieten. Wie weet is ze straks genoodzaakt vreemde hulp in te huren!

Dan duikt er onverwacht een helpende hand op in de persoon van de journaliste. Maddie brengt haar het keurig geprinte interview zelf. Trix is net voor de lunchpauze de deur uit, tot beider spijt. Want Maddie wil toch wel erg graag kennismaken met de drijvende kracht achter deze instelling.

Lauren biedt haar soep en een broodje aan. Ze hoeven niet naar een gespreksonderwerp te zoeken.

Maddie vertelt dat de hoofdredactrice erg tevreden was over het geschrevene.

‘Maar ze wil meer. Foto’s... denk je dat dat zou kunnen? Ze weet zeker dat we overstroomd zullen worden door reacties. Leuk voor onze website! Denk je dat je leidinggevende tegen halftwee terug kan zijn? En dat ze heel even tijd voor me heeft?’

Lauren bekijkt de agenda en knikt. ‘Dat zal best lukken!’

Opeens hoort Lauren zichzelf vertellen over ‘haar’ flatje en de komende problemen. Maddie leeft mee, zegt de locatie waar gebouwd wordt goed te kennen.

‘Meid, wat leuk! Heb je er zin in? Je moet genieten van zo’n toestand. Zoiets maak je maar een paar keer in je leven mee! Als je hulp nodig hebt met het uitruimen van je huidige woning: ik ben gek op dat soort werk. Mijn vader zit in de verhuisbranche. Ik heb het al jong geleerd: ordenen, schiften, afstand doen... zeg maar weggooien!’

Ze kijkt er zo grappig bij, dat Lauren in de lach schiet. ‘Jij hebt makkelijk praten, ik zie er als een berg tegen op. Straks ben ik te rigoureuus en huil ik later tranen met tuiten omdat ik dit of dat naar de stort heb gebracht!’

Maddie klopt zich op de borst. ‘Daarom heb je mij nodig. Want ik heb talent voor dat soort dingen, weet je!’

Trix komt vroeger dan normaal terug. Melanie had een afspraak met een vriendinnetje gemaakt zonder het haar moeder te vertellen. ‘En ik maar zoeken naar m’n kind... enfin, het komt goed uit dat ik eerder ben.’

Ze verdiept zich al snel in het interview en als de anderen haar telkens goedkeurend zien knikken, weten ze genoeg.

‘Compliment, Maddie. Je weet het allemaal in weinig woorden te zeggen en dat is echt een voorwaarde voor dit soort artikelen. Als je afdrijft naar details, kan de lezer de draad verliezen en het stuk ongelezen laten. Ik zou alleen een paar dingen anders gesteld willen zien. Ik maak wel correcties in de marge. Goed? Dan fax ik het terug.’

Maddie schudt haar hoofd, de donkere ogen glimmen. ‘Het is een beter idee dat ik het ophaal. Want Lauren en ik hebben heel wat te bespreken. Is het niet, Lauren?’

Maddie houdt woord.

‘Ik verheug me erop, weet je dat!’ roept ze als ze samen met Lauren door Laurens huis loopt. ‘Weet je wat we ook moeten doen? Lijstjes maken. Dingen die je per se wilt houden en spullen die zonder meer weg kunnen, die moet je splitsen. Weggooien is een optie. Maar vaak kun je er

anderen blij mee maken. We kunnen zelfs gebruikmaken van Marktplaats!’

Lauren houdt van schrik haar adem in. ‘Wat zeg me je nu? Verkopen via internet? Dat heb ik nog nooit gedaan!’

Maddie kijkt kritisch rond in de slaapkamer die ooit van vader en moeder De Vries is geweest. ‘Er zijn hordes mensen die op zoek zijn naar dit soort meubilair uit de jaren vijftig of zestig. Je kunt er nog aan verdienen ook.’

Lauren wendt haar hoofd af en hoopt dat haar gast niet zo vrij zal zijn om in de muurkast te kijken. Als ze haar vaders ribfluwelen jasje zou zien, of mams zomerjapon met blauwe bloemetjes... zeker weten dat ze de volle laag zou krijgen.

‘Weet je wat een tante van mij deed met dingen die ze niet kon missen? Ik bedoel gordijnen, kleding en zo, daar knipte ze vierkante lapjes van om er uiteindelijk een plaid van patchwork van te maken.’

Een monster van vaders ribjasje... naast een stukje van de bloemetjesjurk.

‘Jij hebt ideeën, zeg!’ reageert Lauren tam en ze trekt Maddie mee naar haar eigen kamer. Als Maddie het ouderwetse bed met ijzeren spijlen ziet, schiet ze in de lach. ‘Dat kan zonder meer naar de winkel voor antiquiteiten. Dan beur je er ook nog wat voor. Hoe ziet de flat eruit? Hoe gaat die eruitzien, bedoel ik. Hoeveel kamers krijg je, en wat wil je op de vloer? Toch niet iets uit dit huis?’

Als Lauren de inventaris bekijkt door de ogen van een vreemde, ziet ze alles wat voorheen vertrouwd was in een ander licht. Het zal moeilijk worden.

‘Ik weet niet wat er allemaal in de handel is. Misschien iets van hout.’

Maddie roept nog voor Lauren is uitgesproken dat ze verstand van inrichten heeft. ‘Ik heb een oom en tante...’ Dat is makkelijk, met een pa als verhuizer en familie die woningen inricht.

Later, als ze in de kamer zitten, kijkt Maddie verlekkeerd om zich heen. ‘Je moeders servies is nog steeds in de handel. Als je wilt, kun je zonder meer aanvulling zoeken. Of je moet iets van de HEMA of een ander warenhuis willen. En ik neem aan dat je over een gevulde linnenkast beschikt. Hoewel... tegenwoordig zijn er zulke leuke baddoeken te koop. Passend bij je badkamer. Zeg, als ik te snel ga, roep je maar!’

Lauren is blij met deze nieuwe vriendschap, maar een deel van haar bangstigt het ook. Het is zo dubbel. Ze moet oppassen dat ze niet klakkeloos doet wat Maddie voorstelt.

‘Ik zal je de folders en tekeningen van het complex laten zien. Ik heb moeite om in die lijntjes een echt huis te zien, misschien ben jij daar ook beter in!’

En dat is ze.

Als Maddie opstaat om naar huis te gaan, kan Lauren niet anders dan haar alvast bedanken voor het werk dat nog moet komen.

‘Ik kom zo snel mogelijk. Dan beginnen we op zolder. Of is daar niets te vinden?’

Lauren schrikt.

‘Lieve help, de zolder. Dat zou ik helemaal vergeten! Jawel, daar staan nog dingen van mijn grootouders. Kreun!’

Maddie verlaat het huis met de woorden: ‘Wie weet wat we daar voor waardevols vinden!’

Er komt een ‘Te Koop’-bord in de voortuin, en eentje aan een bovenraam bevestigd. Er komen reacties van mensen uit de straat. ‘Dan weten we ook wat ons eigen huis zo’n beetje waard is. Hoewel... wij hebben tijdig gerenoveerd.’

Na twee weken komen er eindelijk reacties. Lauren is erop voorbereid dat ze de vraagprijs wel kan vergeten. ‘Het is een huis voor de liefhebber, mevrouw De Vries! Daar is het wachten op.’

Het is volgens ingewijden te hopen dat het huis verkocht is vóór Lauren de eerste aanbetalingen voor de flat moet doen.

Trix leeft mee. Al zegt ze soms dingen die Lauren niet kan waarderen, zoals: ‘Kijk nou toch aan, de brave, nooit iets ondernemende Lauren heeft zich in het echte leven gestort!’

En als de vader van een van hun cliëntjes bij hen zijn hart uitstort, heeft Trix binnenpretjes. ‘De vader van ons probleemkind, Wiebe, is duidelijk uit op een date met jou, Lauren! Jammer voor je dat je er niet op kunt ingaan. Belangenverstrengeling, zou ik zeggen. Leuke vent trouwens...’

‘Toevallig’ komt het tot een ontmoeting tussen Lauren en Jeroen Klaver. Net als ze op een dag van haar werk wegfietst, komt hij naast haar rijden. ‘M’n auto moet apk-gekeurd, dus vandaag is het fietsen geblazen. Leuk je te zien, Lauren!’

Lauren moet toegeven dat de man werkelijk sympathiek overkomt. Ze weet al dat hij weduwnaar is en dat zijn zoontje hem zorgen baart. Het kind is na de dood van zijn vrouw door vier opa’s en oma’s opgevangen. Volgens Jeroen was het net een competitie, genaamd: wie zijn de beste grootouders.

‘Wiebe is straalverwend, maar niet door ons. Door mij, bedoel ik!’

Het was al snel duidelijk dat het kind in therapie moest. En ook aan de medicijnen.

Lauren kijkt nerveus opzij. Hopelijk komt Trix niet voorbij racen. Dan krijgt ze morgen wat te horen. Want ook zij zal, net zomin als Lauren zelf, geloven in dat 'toevallig'. Zie je wel! Hij vraagt of ze zin heeft ergens een kopje koffie met hem te drinken. 'Om elkaar wat beter te leren kennen buiten de muren van jullie instelling.'

Even wil Lauren een leugentje om bestwil lanceren. 'Mijn vriend zit thuis te wachten!' Helaas, liegen kan ze niet.

'Ik heb het erg druk.' Dat is niets anders dan de waarheid. 'Ik zit midden in verhuisdrukte en straks komt een vriendin helpen.'

Jeroen legt een hand op haar arm. 'Deze jongen weet ook wat sjouwen is, Lauren. Je hoeft maar te kijken. Eh... mijn nummer staat in jullie administratie!'

Lauren remt af. 'Ik moet deze kant op, tot ziens en de groeten aan Wiebe!'

Ze rijdt het wandelpad van het park in dat vaker door fietsers als sluiproute wordt gebruikt. Jeroen heeft het nakijken.

Eenmaal thuis hoeft ze niet lang op Maddie te wachten. Terwijl ze samen een warme maaltijd bereiden, doet ze verslag.

'Belangenverstrengeling? Wat een kletskoek. Misschien is die Jeroen de man van je leven, meid! Is Trix ook zo consequent als het om haar eigen belangen gaat? Straks komt er een man op het spreekuur, gescheiden, welgesteld, topbaan, villa in Zuid-Frankrijk, verklikkerd op die Trix, en wat doet ze dan? In dat geval mag je mij inseinen!'

Lauren lacht maar wat. 'Mijn hoofd staat momenteel niet naar mannen. Hoewel Jeroen Klaver een geschikte vent is. Maar om over dat jochie van hem te moederen... dan bedenk jij je wel tien keer.'

Na de maaltijd klauteren ze de trap op om de zolder in ogenschouw te nemen. Maddie zegt verhuisdozen in haar auto te hebben. 'Ik haal ze zo wel op, eerst kijken!'

Ze vinden oud speelgoed, uit grootmoeders tijd. Er is zelfs een antieke pop bij. Een ernstig gezichtje, twee vlechtjes met verschoten lintjes. 'Nooit wegdoen!' roept Maddie.

Lauren drukt de pop tegen zich aan. 'Hiermee mocht ik als kind nooit spelen. En daarna is de pop naar de zolder verbannen. Het is een dotje. Alleen die kleertjes... bijna tot stof vergaan.'

Maddie gaat naar beneden om de opgevouwen dozen te halen. Lauren zit op haar knieën en kijkt om zich heen. Het ruikt muf en er staan zo

veel spullen, dat de moed haar bijna in de schoenen zakt. Door het vierkante, vuile dakraam perst zich een laatste reepje daglicht waarin ze stofjes ziet dansen. Gelukkig dat er voldoende licht is, aan de balken hangen een paar peertjes.

Ze wikkelt de pop in een dekentje en zodra Maddie de dozen door de opening heeft gewrikt, vouwt Lauren er één open.

‘Schrijf op: Bewaren, Speelgoed. Je komt vast nog meer tegen!’

Er wordt een dikke viltstift in Laurens vingers geduwd en gehoorzaam schrijft ze op de zijkant van de doos: Speelgoed.

Niet alleen dozen, maar ook een rol plastic zakken tovert Maddie tevoorschijn. Haar ietwat schuin staande bruine ogen glimmen. ‘We beginnen hier, vooruit, maak open die kist!’

Serviesgoed, pannen en potten. Nu twijfelt zelfs de voortvarende Maddie.

‘Er zijn mensen die hier kapitalen voor willen betalen. De vraag is: heb jij binding met de pannen van je oma’s?’

Lauren schudt haar hoofd. ‘Dat had mijn moeder vast ook niet. Maar ja, om ze nu weg te gooien...’

Maddie beweert dat die generatie dat niet deed. Ze pakt de stift en zet met grote letters op de doos: Verkopen.

Ze schieten nauwelijks op. Babykleertjes van Lauren. ‘Wat moet ik ermee!’ jammert ze, wetend dat haar moeder zou gruwen als ze die herinneringen weggooide. Maddie houdt een geblokt jurkje omhoog. ‘Pik er een paar dingen uit die jij nog kent van vroeger. Straks heb je zelf kinderen, wil je die opzadelen met spullen van hun overgrootouders en grootouders? Je leefde vrolijk voort toen jij je niet bewust was van die dingen!’

Een babyjurkje, gebreid van roze wol. Lauren snuffelt eraan en legt het op de doos waar de pop in zit. Ze volgt de raad van Maddie op en zoekt een paar kledingstukken uit die ze zich herinnert. ‘Mijn ouders hadden maar één kind. Ik denk dat je, als je een stuk of vier kinderen hebt, veel minder bewaart.’ Bij elk weg te gooien stukje textiel denkt ze: sorry, mam.

Maddie zegt troostend dat zolang de zakken nog niet bij het vuil staan, Lauren zich nog kan bedenken.

De avond vliegt voorbij. Werkstukken die Lauren als basisschoolleerling in elkaar heeft geknutseld. Ze lachen er samen om en als Maddie een plakboek vindt dat de leraren jaarlijks hebben bijgehouden, roept ze: ‘Dit is nog eens vooruitzien. Zoiets is een kei van een herinnering, dat

zullen je eigen kinderen later enig vinden. Dat gooit een mens niet weg. Hup, bij de pop in de doos!’

Tegen halfelf zijn ze bekaf.

Eenmaal in de keuken gooit Maddie de buitendeur open. ‘Frisse lucht. De zomer is zo goed als voorbij. Ik denk dat het dan met die warmte daarboven niet te harden zou zijn.’

Ze drinken een glaasje wijn, zittend aan de keukentafel, en praten nog even over het interview dat hen heeft samengebracht. ‘In de uitgave van volgende week komt het erin. Ik ben benieuwd naar de reacties.’

Als Lauren Maddie heeft uitgezwaaid, klautert ze de zoldertrap weer op om de antieke pop te halen. Maar goed dat mama het ding uit haar vingers heeft gehouden. Met de kop van steen is het een kwetsbaar stuk speelgoed.

Bij het aanrecht in de keuken poetst ze het starre gezichtje schoon en klopt de kleertjes af. Ja, ze herinnert zich nu dat haar moeder de pop lange tijd op een hoge kast in de ouderslaapkamer had staan.

‘Nu word je in ere hersteld, kleine. Je mag zelfs mee naar de flat! Maar eerst nog een tijdje de doos in.’

Korte tijd later krijgt ze een telefoontje van de makelaar, die zegt kijkers te hebben. ‘Ik kan niets beloven, mevrouw De Vries. Maar ik heb een goede indruk van deze belangstellenden. Zestigers, die op zoek zijn naar nostalgie. En daar zijn er niet veel van. De meeste mensen hebben nogal wat eisen!’

Ja, dat begrijpt Lauren ondertussen. ‘Maar ik kan het huis nog lang niet leeg opleveren!’ is haar gespannen reactie. De makelaar lacht smakelijk. ‘Dat is waarschijnlijk ook nog lang niet aan de orde!’

De man krijgt gelijk, kijkers zijn nog lang geen kopers, en ergens is Lauren daar niet rouwig om!

HOOFDSTUK 3

Het lijkt, zo concludeert Trix Dijkstra, zodra de herfst een aanvang neemt, of er meer aanvragen om hulp binnenkomen. Het valt zodoende niet altijd mee om zo te plannen dat hun doelstelling ‘lekker snel’ gerealiseerd kan worden. Ouders mogen nooit het gevoel hebben dat er juist aan hun kind minder aandacht wordt besteed.

Lauren is telkens weer verrast als ze constateert dat haar leidinggevende snel de juiste diagnose weet te stellen. Zelf twijfelt ze nog weleens. Maar

al doende leert ze vlot. Ook al is haar aandacht tegenwoordig niet meer alleen maar bij haar werk.

Het damesblad waarin het interview te lezen is, verrast hen beiden. Maddie komt een aantal exemplaren brengen, ook bedoeld voor de leertafel in de wachtkamer.

‘Jij bent fotogeniek, Lauren!’ lacht Trix, ‘Je blonde haar krult zo aardig om je gezicht. Het is een feit dat jij vooral jonge kinderen gelijk voor je weet in te nemen. Ik lijk veel strenger... ik denk dat ik mijn haar laat groeien tot ik net als jij een staartje heb. En in plaats van witblond, verf ik het iets donkerder!’ gaat ze kritisch verder. Waarop Maddie verontwaardigd roept: ‘In plaats dat jullie naar het artikel kijken! Jullie weten niet wat er komt kijken bij het maken van de juiste indeling, het lettertype en dat soort dingen!’

Trix mept haar op een schouder. ‘Dan nodig je ons maar eens uit voor een rondleiding.’

Het kon niet uitblijven: het stukje in een bekend blad doet het aantal aanvragen om onderzoek stijgen. Trix ziet maar één uitweg: ‘We moeten er iemand bij hebben. Ik zal mijn relaties eens polsen. Wat vind je, Lauren, zullen we voor een man kiezen?’

Lauren vindt dat er naar kwaliteiten gekeken moet worden en niet naar het geslacht van de nieuwkomer.

Het spijt Lauren dat het niet lukt om samen met Trix de kar te trekken. Juist de kleine personeelsbezetting vindt ze prettig werken. Enfin, afwachten maar! Aangezien Trix nogal voortvarend is, in alle opzichten, zal er wel snel iemand bij komen.

‘We moeten gauw vergaderen, Lauren. Ik heb mensen uitgenodigd van de diensten waar we af en toe gebruik van maken. De medische tak... zij brengen een aantal stagiaires mee. Ik ben altijd benieuwd of iemand met prikkelende vragen komt, of met kritiek. Opmerkingen waar we iets van kunnen leren. Het kan altijd beter!’

Het kan altijd beter... Lauren denkt aan die woorden als ze begint aan het uitruimen van de kasten. Sorteren, altijd weer keuzes maken... Gevoelens op nul. Emoties opzijzetten. Verstand laten zegevieren!

Maddie komt regelmatig assisteren, maar met een overvolle agenda kan het voorkomen dat ze gemaakte afspraken afzegt. ‘Wel doorgaan, hoor!’ Met die woorden beëindigt ze stevast de korte gesprekjes.

Langzamerhand komt er lijn in de werkzaamheden. Al wordt de toren dozen waarop ‘Flat’ staat, hoger en hoger...

Terwijl Lauren boven op een nogal wankel huishoudtrap staat en de

bovenste plank van een kamerkast leeghaalt, hoort ze een auto stoppen en korte tijd later gaat de bel.

Moet ze nu voor een collecte de trap af, terwijl ze net zo lekker bezig is? Nou ja, lekker... dozen vol administratie en vergeelde papieren liggen op tafel om uitgezocht te worden.

Weer de bel. Natuurlijk, degene die op de stoep staat kan door de gordijnen het licht van de lampen zien.

Toch maar even naar de beller. In haar jaszak zit nog kleingeld, ze diept het op als ze langs de kapstok komt.

Met een verongelijkt gezicht opent ze de deur, maar als ze ziet wie de beller is, schrikt ze. En ze zou hard willen roepen: 'Wat heb jij hier te zoeken, vader van Wiebe Klaver?'

Jeroen Klaver grijnst haar vriendelijk toe. 'Ik moest hier in de buurt zijn, mijn accountant woont om de hoek. Geloof me, ik ben toe aan iets anders dan cijfers en letters. Een kopje koffie bijvoorbeeld met een aantrekkelijke vrouw...' Hij kijkt zo smekend als een puppy die een kluijfe wil.

Lauren schiet in de lach. 'Je komt bepaald niet gelegen en bovendien... het is niet de gewoonte dat we buiten werkuren om afspraken hebben met de ouders van onze cliënten!'

Jeroen doet een stap in haar richting. 'Dit is geen afspraak, maar...'

Lauren vult aan: 'Een overval. Nou ja... het is dat ik zelf ook aan koffie toe ben. Maar echt, je moet de regels wel in acht nemen. Ik kan hier niet met je over de problemen met Wiebe praten. Niet nu!' Ze doet een stap achteruit zodat Jeroen binnen kan komen. Nu ziet Lauren pas dat hij kletsnat is van de regen. Hij schudt zich als een hond die gezwommen heeft.

'Tijdens dat kleine stukje ben ik drijfnat geworden!'

'Herfst!' zegt Lauren somber. 'Dit is nog maar het begin. En praat me niet over gezellige kaarsjes en feestdagen in het vooruitzicht. Geef mij maar de zomer!'

Jeroen is het met haar eens. Bij de kamerdeur gekomen houdt Lauren hem staande.

'Let vooral niet op de troep. Ik ga over niet al te lange tijd verhuizen. Tja, dit is mijn ouderlijk huis, en al hun spullen staan hier nog, dus vul maar in!'

Jeroen doet of hij niet schrikt. Er staat een muur van dozen die de eethoek van het zitje scheidt. 'Dan ben je nog wel even bezig. Wanneer is de verhuisdatum?'

Een Jubileumomnibus vol ruimte voor nieuwe dingen

Deze jubileumomnibus opent met de roman **Onzichtbare wegen** van Julia Burgers-Drost, waarin twee mensen verliefd op elkaar worden, maar hun definitie van liefde heel sterk verschilt.

In **Schaduwland** van Johanne A. van Archem wordt de welgestelde Elise uitgehuwelijkt aan een Surinaamse planter.

De laatste roman is **Hart te huur** van Olga van der Meer, waarin Silva vanwege omstandigheden drie kamers in haar huis gaat verhuren – maar wat haalt ze daarmee binnen? Tot slot zijn er in deze omnibus twee korte verhalen opgenomen.

Het eerste is het winnende korte verhaal van de wedstrijd van het Valentijngenootschap, geschreven door Tamara Haagmans, en het tweede verhaal is van Gea Veldkamp.

Z&K

ISBN 978 94 0191 128 3 NUR 344

9 789401 911283

www.zomerenkeuning.nl